

Лорен Хоф

РАДИЛА САМ КАО МАЈСТОР ЗА КАБЛОВСКУ. ВИДЕЛА САМ НАЈГОРУ СТРАНУ АМЕРИКЕ.

Кратки призори из гротескног живота предграђа, где се појављују руски мафијаши, залуђеници Фокс њузом, човек у кавезу у љубавној јазбини и Дик Чејни

Не могу вам тачно рећи како је протекао цео један дан у мом животу мајстора за кабловску. Не могу вам тачно рећи да ли ми је баш прва странка имала кућу препуну мачака. Али вам зато могу поуздано рећи детаље. Да сам на науснице намазала маст са мирисом ментола да замаскирам смрад тепиха, зидова и мебла натопљених мајом мокраћом. Да сам навукла пластичне кесе преко чизама, али не да бих заштитила тепихе од блатњавих чизама него да бих заштитила ђонове од мајке мокраће. Могу вам рећи да је до проблема са кабловском дошло зато што су мачке изгрисле жице. Да сам морала да склоним мумифицирану мачку иза телевизора да бих заменила џампер. Да ми се амонијак увукао у синтетичка влакна сврабљивог плавог радног комбинезона, да ми се залепио за косу влажну од зноја. Да се смрад задржао на мени и током целог наредног радног задатка.

Али шта је био следећи радни задатак? Е, таквих ствари се не сећам – како је тачно протекао цео један дан. Можда ми је следећи задатак био у Грејт Фолсу, у Вирџинији, где ми је домаћица отворила врата оскудно одевена у нешто црно што нисам поштено ни видела јер се јако трудим да особу гледам у очи при сваком блиском сусрету са голотињом ван очекиваног контекста. Она је очекивала мушкарца. Ја сам лезбејка висока метар и осамдесет. Ако бих вам се појавила на вратима у радном комбинезону, ошишана на, како то фризери зову, „међународну лезбејску опцију бр. 2“, помислили бисте да сам мушко. Сви то помисле. Она је била редак изузетак, јер је схватила да сам женско. То нас је насмејало. Однекуд се загнула кућном хаљином док сам ја мењала пријемник за кабловску. Питала ме је да ли можда хоћу у купатило и тиме ме је одушевила.

Десет година сам провела радећи као мајстор за кабловску по предграђима Вашингтона D. C. која припадају држави Вирџинији. Тих десет година, сви силни станови, кичасте кућерине, клијенти, бубашвабе и змије, телефонске бандере, саобраћај, хладноћа и врућина и киша, све ми се мешало у глави. Чак ни тада нисам могла да се сетим радног задатка од претходног дана уколико није био по нечему изузетан. Изузетност је субјективна категорија и мења се сваким даном проведеним гледајући оно што људи који раде у канцеларији никад неће видети – њихове колеге код куће радним данима, амерички ид у гаћама, који се питају да ли су на рачунару обрисали историју претраге.

Углавном се сећам само тога да ми се пишкило.

А сећам се и свих малих гротескних призора. Стићи ћу и до Дика Чејнија нешто касније. Призор који ми сада пада на памет јесте онај у коме антигеј лобиста који је зидове канцеларије окитио урамљеним захвалницама удружења *Фокус на ѱородицу* и фотографијама са Петом Бјукенаном и Џеријем Фолвелом има сина чија је соба окречена у розе и пуна барбика. Лицемеров син ми рече да је и даље дечак. Само му се, ето, свиђа његова летња хаљиница. Сложила сам се и рекла му да ми се баш допадају беле раде, а он се на то озарио. Његов отац ми се захвалио, а ја му хтедох рећи да се гони у три лепе. Како можеш, јеботе, активно да се залажеш да свет постане још опасније место за твог прелепог дечачића? Али нисам га то питала. Само сам стајала тако и стрељала га погледом док није окренуо главу. Требао ми је посао. Претпоставила сам да ће га син замрзети кад одрасте.

Можда ми је следећи радни задатак тога дана био тип на чијем радном налогу је писало „странка дрска“. То није нешто што желите да видите на радном налогу. Не кад касните и кад још треба и да пишките, јер је „странка дрска“ значило да следећи задатак неће бити жена у доњем вешу; биће то тип који ће извадити пенис док ја подешавам телевизор.

Знам да сам после тога зауставила ауто поред пута кад сам угледала коња. На северној страни Грејт Фолса. Не тако давно, Грејт Фолс су углавном чинила мала сеоска имања и велепоседи. Сада је кичастих кућерина било више него сеоских имања. Али неколико их се још одржало. Довабила сам коња преко оgrade и он ми је оњушио косу. Дала сам му јабуку. Разговор са коњем помаже кад не можете да се сетите како се дише.

Можда је „странка дрска“ било „странка дрска фн кл72 не ради“. *Фокс џуз*. Од таквих смо страховали. Било је још горе ако је уз коментар стајало и „поновљени позив“. То је значило да је неко из кабловске већ био код њега. Ако би то био колега ког сам могла позвати и распитати се, рекао би ми: „Припази се. Кретен ме је упорно звао ‘мали’“. Било би ми драже да ме је просто назвао [оном речју]. Да, наравно да сам им рекао. Одмах ти прослеђујем мејлове. Ево само мало, морам све да их спојим у један. У сваком случају, ради се о телевизору. Глупсон је плазму намонтирао изнад камина. Дебело му наплати јер сам га упозорио. Лепо се проведи.“

Ушла бих спремна на све што ме може дочекати. Било је ту јецања, мушког или женског, небитно. Било је ту вређања. Било је ту физичких претњи. Назвати их само претњама ни издалека не преноси осећај како је бити у кући непознатих људи, не познавати терен, не знати куда води овај ходник, шта је иза оних врата, да ли имају пушку, да ли ће вас сатерати уза зид и урлати на вас. Да ли ће се ту зауставити. Да ли ће се жалити на вас без обзира на то шта урадите. Свакако, било нам је дозвољено да напустимо кућу ако се не осећамо безбедно. Само нисмо увек били сигурни да можемо. Било како било, чак и ако бисмо ми отказали, увек би послали неког другог у ту исту кућу. „Странка дрска. Поновљени позив“. А ми бисмо изгубили поене који нам требају да испунимо норму.

Поени: Свака врста радног задатка вредела је одређени број поена – 10 поена кад вас зову јер им „не ради кабловска“, четири поена за искључење линије, 12 за увођење интернета. Требало нам је отприлике 120 поена сваког дана да бисмо испунили норму.

Прекинут кабл носио је 10 поена, без обзира на то да ли га поправите или не. Могли смо покушати да монтирамо нови конектор ако нађемо где је настао прекид. Или смо могли да поставимо привремену линију. Али притом нисмо смели да разводимо каблове преко комшијског травњака, нити преко тротоара нити преко улице. Баш то се десило са типом који је правио базен. Ровокопачи су пресекли кабл. Знала сам то пре него што сам ушла у кућу. Али он је инсистирао да уђем и зурим у празан пријемник за кабловску док је он причао. Послушала сам га, јер поклоници култа *Фокс њуз* воле да зову и да се жале како су им послали безобразног мајстора.

Уређај за копирање саобраћаја налазио се у комшијском дворишту. На веранди која излази на то двориште била су вратанца за псе. Волим псе, али нисам глупа. Рекла сам му да ће нову линију добити за отприлике недељу дана, седам до десет дана. Кроз зубе је процедио да жели да му кажем тачан дан. Дала сам му број мог шефа. За то време, његова супруга је у кухињи гланцала чисту радну површину.

Попуњавала сам радни налог и слала имејл шефу да га упозорим да ће га можда позвати бесни поклоник омиљеног култа сваког мајстора за кабловску кад ми је његова жена покуцала на прозор комбија. Одмакла се од врата и ословила ме са „госпођо“. Што је било лепо чути. Њен муж у упасаној поло мајици ме је на почетку питао за име и рекла сам му да се зовем Лорен. Он је чуо Лоренс јер се то уклапало у оно што је видео, па је питао може ли ме звати Лари. Такви типови ваше име користе као оружје. „Лари, објасни ми зашто сам дреждао овде чекајући те од 1 до 3, а ти се појавио у 3:17. Је л’ се то зове добра услуга, Лари? А сад ми још кажеш 7 до 10 дана? Лари, доста ми је тог срања.“ Таквог типа најбоље је пустити да мисли да сам мушко.

Извинила се због његовог понашања. Рекла сам: „У реду је.“ Рекла сам да стварно не могу одмах да отклоним квар. Трепћући је покушавала да заустави бујицу суза коју је суспрезала бог зна откад. Рекла је: „Знате, ради се о томе да кад има да гледа *Фокс*, онда има да мрзи Обаму. А ако нема...” Непрестано се освртала. Страшно га се бојала. „Молим вас“, рекла је. „Лакше ми је кад има да гледа *Фокс*.“ Изашла сам из комбија.

Комшија са псима који би ме могли напасти није био код куће. Ни први комшија није био код куће. Ипак сам проверила његов кориснички налог. Посрећило ми се. Његов кориснички пакет није укључивао услугу кабловске телевизије. На лаптопу сам извукла његов модем, савршен сигнал. Постојао је ослабљивач сигнала, повезан на кућну кабловску инсталацију како би смањио грешке у преносу, јер и прејак сигнал може да буде проблем. Био је довољно јак да довучем линију од комшије како би говнар добио своју дневну дозу беса гледајући информативни програм *Ханиџи*. Сећам се да сам на комшијиним вратима оставила поруку, неку неодређену лаж о томе како им је хитно био потребан интернет. Контала сам да ће комшија имати више разумевања ако се ради о интернету него о *Фоксу*. Ја сам и те како имала више разумевања.

Можда је следећи радни задатак био обичан у сваком погледу. Такве сам волела. Ништа да упамтим осим можда умиљатог пса. Можда понеког паука. Али навикла сам се на паукове. Више не примећујем ни уједе комараца. Ако би странке биле физички радници, понудили би ми воде. Обично бих одбила. Али лепо што су се сетили.

Одувек сам највише волела странке које су физички радници. Они се према вама не понашају као према послузи. Не кажу вам: „Код нас послуга користи споредни улаз.“

Не гледају вас са висине само зато што носите плочицу са именом и што имате жуље-
ве на рукама. Књиге на полицама немају кожни повез. Али се види да су отворане и
читане. Код већине, кад упалите ТВ, није на *Фоксу*. Они су једине странке које дају
бакшиш.

Можда сам се на следећем радном задатку морала попети на таван. Можда је било
преко 30 степени напољу и 70 тамо горе. Толико бих се знојила да ми се телесна тежина
преполовила, а потом бих се целог дана чешала кô шугава јер би ми инсталација изи-
ритирала кожу. У неком бих тренутку из носа издувала нешто црно. На тавану морате
брзо да радите. Ако вас нема да сиђете, мало која странка ће се помучити да се попне
и провери да ли сте већ средње печени. Ако је странка иоле хумана, можете је замо-
лити да померите за ујутро.

Хуманих људи је много мање него што сам мислила пре но што сам почела да ра-
дим овај посао. Једна жена је тражила да се низ уски отвор у поду спустим у скучени
подрум пун воде, око метар дубине, са свега тридесетак центиметара простора између
воде и подних дасака куће. Поред отвора је пропливала змија. Жена ми рече да није
отровна. Баш ме брига, јеботе.

Једне године задесила нас је снежна међава – неколико њих, заправо. Снегогедон,
Снегомор и Снегострофа како их је, мислим, назвао вашингтонски радио *WTOP*. Ми
смо морали да радимо. Отишла сам код странке која је звала зато што су цркле бате-
рије у даљинском. Сматрали су да замена батерија није њихов посао. На следећој
адреси су хтели да заменим прекинути кабл. Да, на том дрвету је и струјни кабл. Па,
видите, телефонска бандера је пала наспред улице, па смо мислили да можете нешто
да учините у вези са тим. Нисам им објаснила зашто не излазим из комбија. Сликала
сам и послала шефу, написавши: „Таман посла.“

Већина улица била је блокирана. Скоро метар снега је озбиљна ствар. Полицајац
је грмео на мене шта ког ђавола тражим на улици. Мој шеф је рекао: „Ми морамо бити
на терену. Одржавамо телефонске линије, па спадамо у хитне службе.“ Мене нико није
звао због телефона. Нити било ког другог колегу, колико ја знам.

Шефови су се претварали да им је заиста стало да стигнемо до странака које су
звале. Диспечери су отказивали све што су могли. Ми, техничари, нисмо се много из-
јашњавали. Повремено би неко загрмео преко радија: „Ово нема смисла! Шаљу нас
да изгинемо!“ Неко други би додао: „Брига њих, друже. Ионако неће морати да плате.
Тестираће мокраћу из твог леша и рећи да си био дрогиран. Говнари.“

„Биће их брига кад протерам комби кроз улаз управне зграде.“

„Закуцаћу се у први форд ренџер који угледам.“ Шефови су возили ренџере.

„Зајеби то. Ја ћу се закуцати у мурију.“

„А како ћеш, јеботе, знати у шта се закуцаваш? Не видим ни јебену грталицу испред
себе.“

Нисам могла да се надовежем. Мој глас би одударао. Морали смо се уздати у ху-
маност других људи, наших странака, јер онима из управе није стало до нас. Они нису
морали да возе кроз снежну међаву. Снежне међаве, њих памтим.

Што се осталих дана тиче, сви ми изгледају као један. Замислимо сада један такав
дан. Можда ми је наредни радни задатак била жена са булмастифом по имену Ото. Не

сећам се како је жена изгледала, јер волим булмастике са тим огромним глупавим главама. Рекла сам јој да морам сићи у подрум. А она је рекла: „Да ли баш морате? Тамо доле је велики неред.“ (То никад није прави разлог.) Објаснила сам јој да је сигнал иза телевизора јако слаб док је сигнал испред куће одличан. С обзиром на то да само један кабл пролази кроз зид направљен од клинкер блокова, вероватно се негде налазио разделник. Била је виша од мене. Тога се сећам јер, као што сам већ рекла, ја сам висока. А та јој је особина вероватно била од користи, узевши у обзир шта сам домало затим открила у подруму. Рекла сам јој оно што говорим свима који се буне због повреде приватности: „Јебе ми се шта кријете доле, осим ако је дете закључано у кавез.“ То је била незамислива страхаота у то време. Ту је ваљало повући црту.

Ово је право време да вам кажем да ако планирате да узгајате тоне марихуане, ја то поштујем. Али немојте онда користити јефтини разделник кад сами разводите кабл. Пре или касније, мораћете да пустите мајстора за кабловску да уђе у подрум. Хтећете да умирите параноју тако што ћете му тутнути у руке врећицу за замрзивач пуну марихуане. Што ценим, немојте ме погрешно схватити. Надувани свете, обожавам вас. Озбиљно вам кажем. Ви никад не урлате на мене. Могу вас замолити да одем у купатило, јер сте надувани. Никад не зовете да се жалите. Али можда није најзгодније да бонг сакријете баш иза телевизора кад вам долази мајстор за кабловску.

Било како било, Отова мама се насмејала и рекла: „Није дете.“ Требало ми је неколико секунди да укапирам. Сишла је да га пита за одобрење. И тако ми би дозвољено да сићем у љубавну јазбину где се налазио мушкарац у кавезу. Не могу да се сетим да ли се радило о неквалитетном разделнику. Овај се догађај вероватно десио на почетку. После неколико година, ни љубавна јазбина више није била занимљива. Сексуални радници дају бакшиш, морам да напоменем.

Можда ми је следећи радни задатак био здепасти прцовољак који се гегао као патка и тукао децу. Понекад се то види. Неки од нас могу да препознају тај поглед у очима, атмосферу засићену страхом. Ушао је за мном у канцеларију. Очегао се о моју стражњицу кад сам се сагнула да искључим модем. Нисам реаговала. Понекад знате којим мушкарцима не можете да се супротставите.

Таквих је било напретек. Њих никад нисам заборављала. Они вам се увуку у кожу као мачја мокраћа. Али њих не можете да сперете под тушем. Због тога ми није сметало што су људи махом мислили да сам мушко. Сваки пут сам морала да вагам колике су шансе да ми се догоди нешто лоше, а колике да се безбедно вратим у комби.

Таква једна гњида од човека имала је одело скупље од мог комбија. Бог зна колико му је коштао осмех. У свом троспратном велелепном здању имао је уграђен лифт. Можда је мислио да сам и ја његово власништво. Разбила сам му нос монтерским клештима. Потешка су та клешта. Назвао ме је лезбачом. Надам се да сам му упропастила одело. Изгубила сам поене.

Безбедно сам се вратила у комби. Комби ми је постао кућа, канцеларија, трпезарија. У комбију сам била безбедна. Могла сам да се паркирам близу неког парка на неколико минута, те седећи унутра попушим цигарету, прочитам вести, проверим Фејсбук, дишем док не престанем да дрхтим, док не престанем да плачем. То само ако нађем неко место да се паркирам, по могућству у хладовини. Пратили су нас преко

GPS-а. Али ако не скренем много са руте, увек сам могла да кажем да је била гужва на путу. Била је то Северна Вирџинија. Увек је била гужва на путу.

Можда сам зато каснила на следећи радни задатак, па су ме зато звали мој диспечер, мој контролор, још један диспечер и отпремник послова да питају кад ћу отприлике стићи на дестинацију. Не, странка је отказала.

Странка дрска не значи увек да је странка дрска. Понекад само значи да су код странке била већ три мајстора да поправе интернет, а ниједан га није саслушао. Рекли су му да је поправљен. Претходно вече је лицитирао за воз. Радило се о посебном возу. Само један такав је видео на Ибеју за читавих пет година. Један једини. Показао ми је своју колекцију. Имао је гаражу величине моје средњошколске сале за физичко. Али тојотин минибус био је паркиран испред гараже. Гаража је била за макете возова. На западној страни се налазила Железница Дивљи запад, а на источној Швајцарска. Али воз који је желео отишао је некоме у Охају јер је њему заказао интернет и зато је изгубио на аукцији. Није био дрзак. Био је бескрајно тужан, а нико није хтео да га саслуша.

Сећам се да је почео да кликће кликер за дресуру паса кад сам рекла да је сигнал добар иза модема. Извинио се. Кликер му је помагао да контролише навалу снажних емоција. Рекла сам да бих можда и ја могла да покушам. Стезање зуба није по вољи мом зубару. Рекао је: „Сваки мајстор каже да је све у реду, али интернет опет нестане.“

Ово се вероватно десило отприлике у време кад је мој шеф схватио да поприлично добро завршавам послове које мушки или нису знали или нису хтели да ураде. И да добро излазим на крај са странкама којима је прекипело. Мушки су кабловску посматрали као науку. Кажите који ћете канал, они ће вам рећи на којој је фреквенцији. Они су вам за сваку марку кабла знали рећи колико сигнал слаби на сваких тридесет метара. За њих су странке биле идиоти који не знају да разликују број погрешно пренетих битова од губитка пакета података. Ја сам на кабловску гледала као на водоинсталатерски посао или нешто слично томе. Волим да поправљам ствари. Неке странке су биле идиоти. Али већина је просто хтела да ствари функционишу онако како им је обећано. Овом типу је водоводна цев негде пуштала. Нисам слушала на часу кад су објашњавали зашто се сметње на вези више јављају током ноћи или сам заборавила чим сам положила тест. Али знала сам да се више јављају ноћу. Тако да кад је странка рекла да се проблем јавља само ноћу, почела сам да тражим где цури. Нашла сам лош спој напољу. Тројици колега је то промакло јер нису хтели да слушају шта им човек говори. Јер је другачији. Јер је странка. А странке су идиоти.

Сећам се да су ми након отприлике шест година рада у кабловској дали да обучавам једног типа. Њега су плаћали пет долара по сату више него мене, што је 31 проценат више. Распитала сам се. Није нам било дозвољено да причамо о висини плате. Али није нам било дозвољено да пушимо траву, а скоро смо сви пушили. Није нам било дозвољено да радимо ако узимамо опијате. Сви смо трпели болове од повреда. Ја не подносим добро опијате. Али да сам хтела да их узимам, пуно колега их је крало из купатила странака. После сваког састанка, могла сам купити шта год ми је требало.

Нико вас неће упозорити на овисност о опијатима. Људи трпе бол јер уколико нисте ишли на факултет, једини начин да пристojно зарађујете јесте да упропастите тело или ризикујете живот – водоинсталатери, електричари, инсталатери централног

грејања и климатизације, заваривачи, ауто-механичари, мајстори за кабловску, монтери, рибари, ђубретари, избор је бесконачан.

Сви их сматрају мушким занимањима јер за њих треба извесна снага. Што је већи ризик, то је већа плата. Али нема милости кад вас боле леђа од ношења четрдесет кила тешких мердевина које постану једро на ветру. Нико вам неће понудити да седнете за сто кад вас колена или скочни зглобови издају јер сте пузали по таванима, клечали испод столова, завлачили се у подруме. Кад вас лакат боли још од оног пута кад сте ископчали кабл од кабловске па је ваше тело преузело улогу нуле на доводном електричном каблу, те вам је 220 волти прострујало кроз тело и отишло у земљу. Кад су вам руке постале бескорисне шапе на девет метара високој телефонској бандери и кад вам се кожа залепила за смрзнути метални отцепник. Ако вам се у налазима крви покаже присуство аналгетика, сачували сте онај рецепт од прошлог пута кад сте пали с крова. Јер то је још једна ствар у вези са овим занимањима – кад се повредите, обавезан је налаз крви. Ако сте једно вече пушили траву, било из забаве било зато што нисте могли да спавате од болова, фирма не мора да плати ако се повредите кад вам комби три недеље касније склизне низ стрмо, залеђено искључење са ауто-пута. Да умртвим ум и тело, уместо да узмем аналгетик, ја сам свако вече пушила траву. Што је било ризичније.

Вероватно је требало да крадем таблете. Тиме бих компензовала чињеницу да сам била мање плаћена од свих мајстора које сам питала. Постоји разлог што руководиоци не желе да причате о плати. Неки су у фирми били дуже од мене. Већина није. Била сам једини женски мајстор јер, стварно, зашто сам ког ђавола и радила тај посао? Зато што нисам ишла на факултет. Ступила сам у ратно ваздухопловство. Избацили су ме јер сам геј. После тога сам радила у геј бару, продавници алата и грађевинске опреме „Хоум дипо“, „Старбаксу“, продавници мушке одеће „Лоус“, мини-маркету „7/11“, агенцији за изнајмљивање лимузина, грађевинској фирми, фризерском салону за псе и још десетак безвезних послова успут. Све док ми у кабловској није понуђено неколико долара више, таман толико да платим кирију.

Мој шеф то није знао, рекао је да нема појма колике су нам плате. Али рекао је да ће проверити, и проверио је. Рекао ми је да је проблем у томе што, за разлику од већине других мајстора, ја сакупим мањи број поена. Оних поена о којима сам говорила. Тако су моје повишице током година увек биле мање. Рачуница није баш чиста. Али углавном је била тачна. Увек сам имала мањи број поена. Норма је углавном одражавала број радних задатака које смо извршили у једном дану. На папиру, према начину на који су нас вредновали, ја сам била лош радник. А то што сам била одличан мајстор, то није било битно. Једино су поени били битни. Сад схватам да сам због тих поена доста времена током тих десет година провела мислећи о ве-цеима.

Мушки су могли да пишају у ве-цеу било ког стана у којем раде, у сваком шумарку, уза зид заклоњени вратима комбија, у празне флашице енергетских пића којих су имали пун комби. Ја нисам имала такав избор. А већину странака се нисам ни усуђивала да питам. Ако ми се пишкило, морала сам да возим до мини-маркета „7/11“ или до „Мекдоналдса“ или до неке самопослуге, али нисам могла рачунати да свака од тих радњи има ве-це. Знала сам где се налаз сваки чист ве-це у држави. Знала сам где се

налази сваки унисекс ве-це, јер се због свог изгледа нисам осећала сигурно у јавним ве-цеима. Али у насељу кичастих вила у Грејт Фолсу нема ниједан „7/11“. Једна пиш-пауза и већ сам заостајала с послом.

Момци су један другом помагали на радним задацима. Ако бих ја затражила помоћ, неки нису хтели да одговоре. Неки су ми читали буквицу јер не знам да урадим нешто што ни они не знају. Један ми је рекао да ми мачкица мирише сјајно док ми је придржавао мердевине. Један ме је непрестано питао да ли сам икад пробала курац. Рекао је да ми треба његов. Углавном сам себи говорила да могу да изађем на крај са њиховим провокацијама и шиканирањем. Али нисам звала никог да ми помогне. Понекад сам морала да странкама закажем неки други термин јер није било никог у близини да ми помогне. Заказивање другог термина значило је да ћу тога дана изгубити још поена.

И тако сам увек имала мање поена од мушких мајстора. Није било шансе да будем добар радник, не по њиховим мерилима. Ипак, постојао је један начин.

Радила сам са једним старијим мајстором, са доста стажа попут мене. Обично сам се добро слагала са ветеранима. Ни он није био изузетак. Једном, кад сам му објаснила зашто сам баш њега питала да ми помогне, рекао ми је да разуме о чему причам. Приметио је да га старији радници углавном не малтретирају јер је црнопут. Ако имају доста стажа веће су шансе да су већ радили са црнопутим мајстором. То је имало смисла. Али кад сам га питала како накупи велики број поена с обзиром на то да ради спорије од других мајстора, рекао ми је да сваки дан ради до 7 увече. Не наплаћује последњи радни задатак. Тако је извлачио већи просек. Ја нисам била спремна да радим за џабе.

Једне године, међутим, фирма је спровела мали експеримент. Изабрали су неколико људи из сваког тима, дали им да одговарају на проблематичне позиве, оне задатке које други мајстори нису успели да изврше, а дали су им и довољно времена да заиста отклоне квар.

Време је било важно. Због времена вам не могу рећи кога дана или које недеље или које године се нешто догодило. Јер за десет година колико сам радила као мајстор за кабловску, нисам имала времена. Јурила сам са једног задатка на други, некад сам успут куцала на лаптопу, обично била на телефону са диспечером, шефом, странком или другим мајстором. Морала да пишким, заостајала с послом, збрзала наредни задатак тако да се странка не жали што касним, диспечер позове другог мајстора, ја изгубим поене. Првих неколико година пратила сам карту да пронађем кућу. Онда бих милела низ улицу, бројала од куће 70012 јер ми је требала кућа број 70028, а нико други у улици није сматрао за сходно да стави број на своју кућу. Опомињали су ме да морам да повећам број поена. Још један лош месец и остаћу без посла. Можда ме разумете што сам нерадо отказивала све осим најопаснијих послова.

После неколико година, већину слободних дана проводила сам опорављајући се. Дошла бих кући и нисам могла ни страницу књиге да прочитам и запамтим шта сам прочитала. Била сам депресивна. Али то нисам знала. Била сам преуморна да бих се запитала зашто не могу да спавам, зашто не могу да једем, зашто се толико стидим свог живота.

Понекад ноћу, кад нисам могла да спавам, замишљала сам како и наредних десет година проводим радећи исту јебену ствар сваког дана док ми колена или скочни зглобови не откажу, а кичма пукне. Мислила сам да би најбоље било кад бих се озбиљно повредила, али не толико озбиљно да заборавим синтетички урин који сам држала у термос торбици за ручак, те онда можда могла да живим од компензације за повреду на раду. Често кад бих се пробудила ујутро, требало би ми мало да одлучим. Да ли да умрем данас? Ваљда могу да издржим још један дан. Само да издржим до следећег слободног дана. Покушала сам да упишем неки курс. Али била сам преуморна да учим програмирање. А ионако сам због прековременог рада одсуствовала са већине часова.

Те једне године, међутим, није било тако страшно лоше радити као мајстор за кабловску. Почела бих ујутро са неколико радних задатака. А остатак дана послали би ме да решавам један по један проблем. И дали су ми колико год времена ми треба да их отклоним. Тако сам постала мајстор код Чејнијевих.

Назвао ме је шеф и рекао: „Баци поглед на радни налог који сам ти управо послао. Бићеш ми захвална.“ Препознала сам име: Мери Чејни, ћерка бившег потпредседника. Не знам зашто је рекао да ћу му бити захвална. Позвала сам га. „О чему се ради, јеботе?“

„Мислио сам да ћеш се обрадовати. Ради се о лезбејкама.“

„Човече. Оне су у браку.“ Није рекао ништа. Рекох му: „Погледај на Гуглу и реци ми да ли још увек мислиш да ми чиниш услугу.“

Рекао је да сам љута само зато што су републиканци. На то сам му рекла да сам љута зато што је Дик јебени ратни злочинац. Назвао ме је комуњаром. Рекао је да су већ два мајстора била тамо. Проблем са интернетом. Пише у белешкама. Заправо нисам имала избора. Али без притиска да морам обавити 12 радних задатака дневно, открила сам да се на послу могу и забавити, разглабати са шефом о томе да ли ми чини услугу што ме шаље код Чејнијевих јер, јелте, исте смо јер смо лезбејке.

Мери Чејни није била код куће. Што је било добро. Што даље од Дика, то веће шансе да нешто не ланем. Њена супруга је била пријатељски расположена и причљива како то само старије особе могу бити јер им нико није дошао у посету још од Божића. Кућа је имала неколико проблема. Ја бих решила један. Онда би она назвала мог шефа и ја бих се вратила да средим још један. Али напослетку сам све поправила.

Неколико месеци касније, шеф ми је телефонирао и почео разговор са: „Немој ме убити.“ Слао ме је код Дика Чејнија. Дик је био код куће.

Имао је помоћника или секретара или можда члана обезбеђења који ме је у стопу пратио свуд по кући док сам проверавала инсталације и јачину сигнала. Већ сам нашла проблем у систему напољу. Само сам хтела да све проверим како никад више не бих морала да крочим у ову кућу. Дик је ушао у канцеларију док сам радила. Читао је нешто с неке гомиле докумената и није обраћао пажњу на мене. Рекла сам помоћнику да ће ми требати недељу дана. Поручила сам потребне делове. Има број мог шефа.

Рекао је нешто у смислу: „Знате да је у питању бивши потпредседник.“

Чејни је дигао поглед.

Успаничила сам се и рекла прво што ми је пало на памет: „Мучите ме водом ако ће му бити лакше. Али не може брже од недељу дана.“ А онда сам изашла.

То ми је био последњи радни задатак тог дана. Док сам се возила кући, све време сам размишљала о томе како сам могла рећи стотину бољих ствари. На крају сам позвала шефа и рекла му да сам се случајно изланула и поменула мучење водом. Насмејао се и рекао да сам победила. Није ме више слао код Чејнијевих. Не знам да ли су се икад жалили. Ако јесу, шеф ми то није рекао.

Те године сам упознала и руског мафијаша који се стварно звао Иван, што је већ било довољно да ме насмеје. Причало се да у неким кућама живе мафијаши. Од момака сам чула да су у неким већ били. Мој првобитни инструктор ми је показао једну такву кућу у Ферфаксу и рекао: ако икад будеш морала да уђеш тамо, труди се да не видиш оно што не желиш да видиш. Наваљивала сам да ми каже нешто више. Али није хтео. Мислила сам да лупета глупости.

Кућа руског мафијаша налазила се у Улици Ваплс Мил. Била је то огромна кичаста вила; личила је на набуцени ресторан из ланца „Олив гарден“. Паркирала сам се иза реда хамера.

Иван је био крупан младић са рвачким ушима. Отворио ми је врата. Рекао је: „Ходи за мном.“ Пошла сам са њим до неке радне собе. Иста збирка књига у повезима од коже се могла видети на полицама већине кичастих кућерина. Мислим да иду у пакету с кућом. Модем се налазио у малом мрежном ормару. По сигналу се дало закључити да негде имају лош разделник. (Сећате се шта сам вам рекла о јефтиним разделницима?) Рекла сам Ивану да мислим да је негде заказао разделник. Треба да проверим у подруму. Рекао ми је: „Ње може.“

А ја њему: „Онда не могу да поправим.“ Ћутао је, а мени није било јасно колико ме разуме. Па сам додала: „Нема подрума, нема интернета.“

Изгледао је забринута. Стално је погледавао према вратима. Па онда у мене. Као куче које се премишља где да пишки, огромно, тетовирано куче. Рекох му: „Види, јебе ми се шта кријете доле, осим ако је дете закључано у кавез.“

Климнуо је главом и рекао: „Чекај. Ја питам.“ Рекла сам да ћу сачекати. Чула сам га на другом крају ходника. Чула сам разговор на руском, неразговорне речи. Неколико врата се отворило и затворило.

Иван се вратио и отворио шапу да ми покаже врећицу са грамом кокаина. Уредно је донео и кашичицу за кавијар. Рекао је: „Мораш пробати.“ Ја сам праснула у смех. То га је, чини ми се, растужило. Рекла сам му: „Види, не смем. Радим. Али понећу са собом кући, за вечерас.“ То ми је био један од првих радних задатака тог дана. Нисам хтела да сазнам како изгледа пењати се на телефонску бандеру на кокаину.

Он је рекао: „Не. Мораш пробати.“ Овај пут је нагласио „мораш“. Рекла сам му да ми се од тога упале синуси. (То је тачно и јако ме нервира.) Није разумео. Објашњавала сам упалу синуса мимиком и речима попут: „нос, кокаин, није добро, не дисати“. То га је обрадовало. Тај проблем је могао да реши. „Чекај.“ Сад сам ја била куче.

Вратио се са округлим огледалцем и гомилицом кокаина. Рекао је: „Ово је боље. Не гребе.“ Ја сам и даље само тако стајала. Нисам знала шта да радим. Надала сам се да се ради о неком уврнутом мафијашком обичају као кад те сваки Рус кога упознаш натера да с њим пијеш вотку и онда се спријатељите. Али ја не подносим вотку. А још горе подносим кокаин. Дрога лоше утиче на мене.

Приближио ми се, па је изгледао старије и веома тужно. Рекао је: „Хоћу рећи, пробаш, не буде опасно за тебе. Не пробаш, може буде опасно за тебе.“ Помислила сам да му је наређено да ме убије и да му је искрено жао због тога. Ушмркнула сам.

Видно му је лакнуло. Накривио је главу и глупаво се накезио: „ОК. Добро. Донесеш паметна одлука.“ А онда ме је повео у подрум.

Мислим да ме је срчани удар стрефио на степеницама. Међутим, осећај је био добар. Најбољи срчани удар који сам икад доживела. Чула сам како ми срце лупа. Нисам знала да могу толико да разрогачим очи. Што ми није помогло да боље видим.

На једном столу налазио се цео ред гејмерских рачунара. Али без интернета, момци су се поређали на пар кауча и гледали фудбал. Играо се Светски куп. Један од њих је показао на мене и нешто упитао Ивана. Иван му је одговорио: „Да, наравно.“ Толико сам разумела руски. На шта је тип показао палцем према горе: „Добра гудра, а?“ Сложила сам се да је добра гудра. Онда сам им заменила разделник и изгубила се оданде.

После тога постављен нам је нови регионални управник. Обраћао ми се са „млада дамо“. Рекла сам му да престане. Пријатељ ветеран ми је пренео да ме је управник назвао размаженом лезбачом кад сам изашла. Из фирме је новац отицао у потоцима због тренда „кабловска нам више не треба“. И ја сам се поново нашла у ситуацији да јурим поене. Напослетку ми је отишао скочни зглоб.

Сећам се последњег дана у фирми. Одржавао се велики састанак. Мрзела сам их. Једино што је могло бити добро јесте онај део кад пуштају поруке задовољних странака које хвале свог мајстора за кабловску. Ако сте добили поруку, дали би вам ваучер од 20 долара за продавницу електронске опреме „Бест бај“. Ја сам добијала много порука, углавном зато што су ме бакице волеле. Подешавала сам им даљинске управљаче. Моје поруке никад нису пуштали на тим састанцима јер нису знали шта да раде са странкама које су мислиле да сам „фини младић“. На том последњем састанку, наградили су једног мајстора. За десет година никад није узео ни дан боловања, никад није искористио ни дан годишњег одмора. Имао је четворо деце. Помислила сам да би им пријало да једном оду на одмор. Али управо због таквог размишљања ме у тој фирми никад нису унапредили.

После операције нисам могла да се вратим на посао. Скочни зглоб ми никад није добро зарастао. Требало ми је писмо из кадровске да бих продужила боловање. Само један телефонски позив. Али негде су преселили кадровско. Никад ми нису одговорили на имејлове. Тако сад радим у геј бару. Плата је мизерна. Али волим да идем на посао. Не проводим ноћи бринући о томе где ћу да пишким. И нико ме већ годинама није ословио са Лари.

(С енглеској превела **Најшаша Камџмарк**)